

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό λαγουδάκι που το έλεγαν Θεμιστοκλή. Είχε έναν πολύ καλό φίλο, τον Θωμά και μαζί πήγαιναν κάθε μέρα στο δάσος για να μαζέψουν άγρια καρότα και να παίξουν με τις ώρες τα αγαπημένα τους παιχνίδια.

Μια μέρα, εκεί που περπατούσαν συνάντησαν κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά ένα μικρό γυμνό αγόρι που είχε φτερά στους ώμους του. Καθόταν μπροστά σε ένα καλάθι γεμάτο αβγά και φαινόταν πολύ εκνευρισμένο.

- Τι κάνεις εκεί αγοράκι; το ρώτησαν.

- Τι να κάνω; δεν βλέπετε; Προσπαθώ να μετατρέψω αυτά τα άσπρα αβγά σε κόκκινα, αλλά δεν μπορώ. Αυτό το ραβδάκι είναι άχρηστο! Δεν κάνει τίποτε μαγικό! Θα το πετάξω!

Και λέγοντας αυτά δίνει μια στο ραβδί και το στέλνει πάνω στον Θωμά!

Ο Θωμάς μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους γίνεται σοκολατένιος! Ο φίλος του τον κοιτούσε και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Πώς από τη μια στιγμή στην άλλη ο αγαπημένος του Θωμάς έγινε μια σοκολατένια στήλη, που δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει ούτε να κουνηθεί! Άρχισε να φωνάζει δυνατά για βοήθεια γυρίζοντας γύρω από τη βελανιδιά με μεγάλους πήδους.

Το φτερωτό αγοράκι ήταν κι αυτό πολύ στεναχωρημένο. Δεν ήθελε να κάνει κακό σε κανένα και να που τώρα δύο πλάσματα υποφέρανε εξαιτίας του. Πετούσε δεξιά κι αριστερά, αμήχανο, μην ξέροντας πού να πάει για να ζητήσει βοήθεια.

Εν τω μεταξύ από τις φωνές του Θεμιστοκλή είχε ξυπνήσει μια κουκουβάγια που είχε το σπίτι της στη βελανιδιά, που από κάτω της είχε συμβεί το άτυχο αυτό συμβάν. Μόλις ρώτησε και έμαθε όσα είχαν γίνει, τους ρωτά με τον πιο φυσικό τρόπο:

- Γιατί δεν δοκιμάζετε να ξαναχτυπήσετε το Θωμά με το ραβδάκι να δείτε μήπως ξαναγίνει φυσιολογικός;

Η αλήθεια είναι ότι από την πολλή τους σαστιμάρα δεν το είχαν σκεφτεί. Αμέσως πιάνει το ραβδάκι ο Θεμιστοκλής και το ρίχνει με φόρα πάνω στο φίλο του. Αυτό, αφού χτύπησε το Θωμά στο κεφάλι, έπεσε μέσα στα αβγά, έσπασε μερικά, όλα όμως τα έκανε κόκκινα! Γυρνάν να δουν το φίλο τους, όμως αυτός στεκόταν ακόμα ακίνητος και σοκολατένιος. Τα μάτια του έμοιαζαν τόσο λυπημένα που ο Θεμιστοκλής απέφευγε να τον κοιτάζει.

Η ώρα περνούσε και λύση δεν έβρισκαν. Κάθε τους προσπάθεια πήγαινε χαμένη. Κάθονταν κάτω από τη βελανιδιά σκεπτικοί κι ένωσαν ανήμποροι και λυπημένοι. Το αγόρι ορκίστηκε πως δεν θα ξανακάνει μαγικά, όμως το Θεμιστοκλή αυτό καθόλου δεν τον παρηγορούσε. Έφτασε το μεσημέρι, ο ήλιος έπεφτε καυτός στο χώμα και τα τζιτζίκια τραγουδούσαν πολύ κεφάτα. Ένα από αυτά, που στεκόταν γαντζωμένο πάνω στη δική τους βελανιδιά και τραγουδούσε στο τσακίρ κέφι, σταμάτησε ξαφνικά το τραγούδι του και τους φώναξε:

- Για κοιτάξτε εκεί! Το πόδι του φίλου σας κινείται!

Γύρισαν έκπληκτοι κι οι δυο και βλέπουν το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού του Θωμά να κινείται και γύρω του να υπάρχει λιωμένη σοκολάτα! Το σημείο αυτό ήταν το μόνο μέρος του σώματός του που δεν βρισκόταν στη σκιά της βελανιδιάς. Ωστε ο ήλιος ήταν η λύση που ζητούσαν! Σήκωσαν αμέσως το μαγεμένο λαγό και τον έβαλαν κάτω από τον καυτό ήλιο. Σε λίγο ο Θωμάς ήταν ελευθερωμένος και γεμάτος χαρά έγλυφε τα δάχτυλά του.

- Βρε παιδιά, είπε, ελάτε, χάνετε, καταπληκτική σοκολάτα! Ενθουσιασμένοι οι φίλοι του έτρεξαν να τον αγκαλιάσουν και τον ρώτησαν αν είχε καταλάβει τι του είχε συμβεί.

- Όλα τα κατάλαβα, σας άκουγα αλλά δεν μπορούσα να μιλήσω. Φοβήθηκα, όμως πίστευα ότι θα βρίσκατε τη λύση. Αν και τώρα θα έπρεπε να σας κρατάω μούτρα

γιατί έχασα τη γλύκα μου και τη σοκολατένια μου επιδερμίδα!

Από τότε κάθε Πάσχα συνηθίζουμε να βάζουμε στα κόκκινα αβγά παρέα ένα σοκολατένιο λαγουδάκι για να θυμόμαστε το πάθημα αυτών των καλών φίλων.